

sikteru rano je ona vsekala v naši fari, marsiktero oko se solzi na gomili rajncih ljubih; veliko žalosti je bila ta bolezen napravila, veliko revšine pripeljala, kjer v 4 tednih je za njo 61 večidel odrasčenih pomerlo. Sveto dolžnost spolnujem, če tu s hvaležnim sercom povém, kako so v ti zadregi prav po očetovo s svojimi nekdanjimi podložnimi in sofarani verli gospod baron Anton Zois ravnali, ki niso porajali nobenih stroškov, revežem urno pomagati, in so po svojem izverstno skušenem grajskem oskerbniku gosp. Val. Hafner-ji slednji dan in vsacemu, kdor koli se je le oglasil, goveje juhe, po okolišinah tudi mesa, vina in dnarjev dajali, tako, da ga menda že ni v ti okolici, da bi od berške grajšine kake dobrote sprejel ne bil; oni so tako — kar se meni še posebno važno zdí, da namreč tudi strežaji bolnikov, kateri ob kaki bolezni boljše in tečnije hrane zavolj nalezljivosti potrebujejo — daljnemu razširjenju bolezni močno branili; oni pa še tudi clo niso čakali, da bi se reveži pri njih gласili in pomoči prosili, ampak so sami človeka najeli, da je slednji dan po soseskah hodil bolnike ogledovat, da so jim blagoserčni dobrotnik vedili pomagati. Slava takema gospodomu, ki sta si toliko prizadela in si s tem spominek postavila v hvaležnih sercih ne le obdarovanih, ampak vsih faranov. Hvalo pa, ktere s svojimi milodari nista iskala, in povračilo, ktere ga jim tudi ne morejo dati in bi ga tudi ne hotla, jima bodo pa vsi od nju dobrotljivo oskerbljeni pred Bogom sprosil. Tako se res blagoserčnost nekdanjega krajskega mecena Žigata Zoisa še v njegovem vnuku razodeva.

Iz Ljubljane. Deputacija, ki je unidan šla na Dunaj prosit napravo eskomtne podružnice v Ljubljani v pripomoč kupčijstvu in obertnijstvu, jo je nek dobro opravila; obljubljen ji je bila kmali naprava, ktero je s krepko besedo zagovarjal tudi naš občnospostovani deželni pglavar grof Chorinski, ki je ravno ta čas na Dunaji bil.

Iz Ljubljane. Prihodnji pondelj (5. dan t. m.) od osmih do dvanajstih in popoldne od treh bo na spodnjih Poljanah v živinozdravilski učilnici očitno izpraševanje kmetijskih učencov. Odbor c. k. kmetijske družbe razglašá to z željo, naj bi prišel poslušat vsakdo, komur je mar slišati, kaj se učenci kmetijstva učé in koliko so se v različnih vednostih naučili. Naj bi prišli tudi nekteri gospodari iz kmetov; morebiti se bojo vendar prepričali, da je dobro, svojega sina poslati v to šolo; razumeli bojo vse, ker bo izpraševanje v domačem jeziku. — Prihodnje sredo popoldne ob petih pa je navadni mesečni zbor muzealnega društva, kateri bo odsihmal celi čas pozimi v stanišču gosp. kustosa Dežmana v 2. nadstropji ljubljanskih šol.

Novičar iz raznih krajev.

Kdor je kakošno obligacijo zemljišne edveze v kaki banki zastavil in je ne more pred iz zastave rešiti, da bi jo za srečkanje (Verlosung) po predpisani poti pri vodstvu odvezne dnarnice napovedal, naj namesto obligacije svojemu prošnemu pismu le priloži zastavni ali hranilni list; dotična banka bo na tako obligacijo natisnila poseben zaznamek, „da je za srečkanje napovedana bila“. — Od vsih Svetih je čas vožnje na dunajsko-ljubljanski železnici nekoliko premenjen. (Skusili bomo to premembo v „oglasniku“ kmali na znanje dati). — Tergatev so po doljni Austrii še le te dni dokončali in se hvalijo, da so vina s poznim branjem veliko poboljšali. Letošnjega pridelka v teh krajih je za dobro polovico manj od navadnega srednjega leta, pa vino bo kaj dobro; cenijo ga po različni sorti od 7 do 14 fl. vedro, ogersko pa je po 8 do 12 fl.; kupca je dosti, posebno za druge dežele. V Bukovini se je te dni spet v drugem kraji, v Rogošestji, goveja kuga začela, berž ko ne zanesena iz Moldave. — Srednja žitna cena po poglavnih mestih našega cesarstva od 15. do 20. oktobra je bila takošna, da pšenica je bila v Bukovini naj bolji kup — po 3 fl.

28 krajc., na Českem pa naj dražja — po 9 fl. 10 kr. vagán. — Še zmiraj nič novega iz vojske v Krimu. Na razgled so tu in tam šli nekteri oddelki zavezne armade, pa so se spet vernili na svoje mesta; večina vojnih ladij še zmiraj stoji poleg kinburniške erti. Za gotovo se pripoveduje, da rusovski car, ko je unidan prebral Goršakovo obširno razložbo sedanjega stanú rusovske armade v Krimu, je vojskovodju popolnoma in brez vse odgovornosti na voljo dal, naj brani Krim, kolikor je brez velike škode za armado mogoče, ali pa naj ga zapusti, če previdi, da bi utegnilo bolje biti. V armadnem povelji od 15. okt. pa razglašá Goršakov, da ne misli na odhod iz Krima, ktere ga hoče braniti do poslednjega moža. Očitno iz vsega, kar se zdaj godí, je, da obojna stran se pripravlja za prihodnje leto še na veliko hujo in obširnišo vojsko. Rusi nabirajo zmiraj več vojakov; spet zapoveduje nov carsk ukaz, da razun Pskova, Pultave, Černigova, Karkova, Ekatarinoslava, Kersona in Taurije se ima povsod drugod od 1000 mož 10 jih za vojsko vzeti. Nasproti pa Francozi in Angleži z lepo ali gerdo čedalje več zaveznikov išejo; Španjce že imajo, Napolitancom in Gerkom žugajo, Švede in Dance lepo vabijo, Belgijanci bojo hoté ali nehoté mógli, le nemške vlade so jim še zlo tern v péti, pa tudi Amerikanci. Čez zimo se bo vse to skuhalo in za prihodnje leto bojo nek zapisali na svoje géslo: „kdor ni z nami, je zoper nas“. — Glasoviti Hamilton Seymour pride nek za poslanca angleške vlade na Dunaj. — Govorica, da je lord Redelif iz Carigrada poklican, je potihnila. — Strašna nesreča se je zgodila na francozki železnici 14. t. m.; vozovlak z blagom se je peljal prepočasi, kar priletí hitri voz od zad nad-nj; čez 20 ljudi je tako sterlo, da še obrazov ni bilo spoznati. — O vsih Svetih je bilo sto let, kar je strašen potres in požar pokončal Lizabono (1. nov. 1755) in je 20.000 ljudi strašen konec vzelo. Mogel je hrup te nesreče po vsem svetu se razlegati, ker celó na Krajskem imamo več ljudskih pesem „od Lisbone potopljene“ (glej „pesmi krajsk. nar.“ 5. zvezek).

M. Langus-u!

Ne tugovajte po neizgubljenem!
Joung.

Tebi ah! tudi oči so stamnile,
Tiha zastala je žila serca.
Roko, ki slavne podobe 'z nje lile,
Smertna pokriva zdaj senca hladná!

Grob Tvoj solzice operajo vroče,
Zdiha po Tebi, kdor Te le poznal;
Sklicati ah! al Te več ni mogoče:
Nihče ne verne iz groba se tal!

Stresel Tvoj beg me je v serce nesrečno,
Rano pekočo mi huje vžgal spet; —
Vendar privošim plačilo Ti večno,
Neumerjočim ko zdaj si prišet!

Vreden sin doma, postavil mu dike,
V barvah razlival si večén uzor;
Dihal iz duše prekrasne si slike,
Slavnega slávi Te Tvoj umotvor!

Zdelal poslednje si delo slavito,
Večnemu v čast daroval si vso moč;
Komaj je bilo očesu odkrito
Že Te zakrila nam černa je noč!

Vreden dostojnega bil si plačila,
Ah! al kdo dal Ti ga vendar bi bil,
Ko domovina, plačilka le mila,
Sama ne zvije 'z neskončnih se sil.

Stresel Tvoj beg mi je v serce nesrečno,
Rano pekočo mi huje vžgal spet;
Vendar privošim plačilo Ti večno,
Neumerjočim ko zdaj si prišet!

V Ljubljani.

Dr. Lovro Tomán.